

Ny uppsättning på Lilith Performance Studio i Malmö (/index.php/nyheter/inrikes/17579-ny-uppsaettning-pa-lilith-performance-studio-i-malmoe)

IDA THUNSTRÖM / NYHETER (/) / 28 MAJ 2014 / TRÄFFAR: 93

INRIKES NYHETER (/INDEX.PHP/NYHETER/INRIKES)

(https://www.addtoany.com/share_save?url=http%3A%2F%2Ftidningenkulturen.se%2Findex.php%2Fnyheter%2Finrikes%2F17579-ny-uppsaettning-pa-lilith-performance-studio-i-malmoe%3Ftmpl%3Dcomponent%26print%3D1%26layout%3Ddefault%26page%3D&title=Ny%20upps%C3%A4ttning%20p%C3%A5%20Lilith%20Performance%20Studio%20i%20Malm%C3%B6%20-%20Tidningen%20Kulturen&description=Din%20k%C3%A4lla%20till%20kulturen.)

Henna-Riikka Halonen arbetar i första hand med film.

Människor och personer hanteras i hennes filmer mer som symboliska entiteter än som skådespelare. De utgör närmast skulpturala element i

bilden, och det är i första hand så jag uppfattar de medverkande människorna i *Eden, The Pow(d)er of Fear*.

Elin Lundgren och Petter Pettersson, personerna bakom Lilith Performance Studio, arbetar tillsammans med sina inbjudna konstnärer, och *Eden, The Pow(d)er of Fear* har vuxit fram under ett nära samarbete med Halonen.

Det är ett intressant sätt att arbeta på, men kanske kan det göra produkten lite spretig. Jag kan känna igen Petterssons och Lundgrens bildspråk i mycket av det jag ser. Lilith Performance Studio fungerar som ett medium i sig, oavsett vad vi kallar det. I *Eden, The Pow(d)er of Fear* har det i alla fall bidragit på ett sådant sätt att symbiosen har skapat något helt nytt. Och spännande.

Halonen söker efter berättelsen inom berättelsen. Hennes relation till videons visuella språk och den skulpturala formen är i hög grad närvarande och hon har här utgått ifrån Alain Robbe-Grillet's film *L'Eden et Après* från 1970, ifrån vilken hon hämtat sina betydelsemättade symboler.

Här slungas vi ut ur denna Halonens inre historia och omsluts inte längre av den symboliska världen. Perspektiven förskjuts, vår position förändras och karaktären på det vi ser blir helt annorlunda. Är vi utanför trippen nu? För man kan se verket som en tripp, en visuell lögn som kommer sig av det *pow(d)er* som de medverkande får i sig under skådespelet, handlar allting om en drog, en hallucination som utspelar sig inne i

labyrintrummen? I perspektivskiften bryts upplevelsen upp, om vem som har makten. Och den rädsla och utsatthet som skådespelarna symboliserar blir plötsligt mycket verklig. Är det den osynliga men närvarande makten som skapar en skensanning för oss att blint följa, är det den som styr tärningens utfall? Är det detta som kvinnan vid griffeltavlan maniskt men stumt försöker få oss att inse?

Undersökandet av relationen mellan rädsla och makt återkommer i Pettersson och Lundgrens verk, och kanske är just deras interaktiva performance-installationer det mest effektiva verktyget att göra detta på, just för att man tvingas medverka i någon annans redan uttänkta sceneri.

Eden, The Pow(d)er of Fear för mina tankar till *Headhouse* ifrån 2012, en uppsättning av Pettersson och Lundgren. Där fanns en stark känsla av både passiv och aktiv aggressivitet, mindre subtil än i *Eden, The Pow(d)er of Fear* men också mer närvarande. Samma obönhörligt påträngande intryck får jag av Elin Lundgrens *Back in Babys Arms*. I *Eden, The Pow(d)er of Fear* är obehaget inte lika intensivt, det är mindre psykologiskt och direkt, mer intellektuellt och politiskt.

Men all bra konst är politisk, det kan inte upprepas för många gånger, och när verkets samhällskritiska nivå är så pass uttalad skapas en intressant brytning mot de övriga suggestiva elementen. Det drar politiken in i oss – både på ett samhällsideologiskt och ett konstpolitiskt plan - men gör det också så pass komplext att man behöver god tid på sig för att kunna ta in allt. Denna kakafoni av symboler kräver mycket av betraktaren och dennes historiska kunskapsbank. I *Eden, The Pow(d)er of Fear*, till skillnad från i *Headhouse*, kommer dock det hotfulla, makthavandesystemet utifrån, ifrån verkligheten, och just därför blir det kanske ännu mer skrämmande.

Då man i *Headhouse* kastades in i en värld som utspelade sig helt i ens inre, en resa á la Hallers i Hermann Hesses *Stäppvargen*, kastas man här omkring mellan olika konsthistoriska referenser med en konstant osäkerhet på vad syftet med verket egentligen är. Projektet känns mer som ett sökande än en färdig produkt, där frågor ställs och ändrar lämnas öppna. Verket glider hela tiden undan från mig och jag tillåts aldrig att landa.

Ida Thunström

FAKTA

Henna-Riikka Halonen, *Eden*, The Pow(d)er of Fear

Lilith Performance Studio, Malmö

29-31 maj och 5-7 juni